

KAZMACI, KAZANCI VE MEZARCI...

HASAN PİR'İN KÖŞE YAZISI

Her insanın, “kendi dünyasının merkezi” olduğu bir hayatta yaşıyoruz. Varlık âlemini yaratan Allah; hayatı insan merkezli olarak yaratmıştır. Bu nedenledir ki, dünya hayatı; insanlar sayısı kadar âlemlerin kesiştiği dairelerle doludur. Her insan bir âlemdir. Her âlemde her gün binlerce, milyonlarca gel-gitler yaşanmaktadır. Duygular, arzular, yaşlar, başlar, acılar, tebessümler, zenginlikler, fakirlikler, doğumlar, ölümler...

İçinde yaşadığımız âlemde biri ağlarken diğeri gülüyor, biri aç iken diğeri tok yaşıyor, biri hastalıktan kıvranırken diğeri sağlığın zirvesinde yaşıyor, biri zulüm yapıp zalim olurken, birileri zulme maruz kalıp mazlum oluyor, birileri arzularına ulaşmak için “ah bir sabah olsa!..” derken, bir diğeri, gelecek günün kâbuslarını yaşamamak için “keşke sabah olmasa!..” diyor...

Güzellikleriyle, acılarıyla, tezatlarıyla bir insanlık âlemi...

Ve bir gün bu âlemin direği kırılıyor, yıkılıyor. Âlem eleme gark olup, ölüm hakikati bütün gerçekliği ile ortaya çıkıyor.

“Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyada yaşama isteğine ve hissine” dini literatürde **“tevehhüm-ü ebediyet”** denilmektedir. Yani **“ebedi kalacakmış gibi dünyada yaşamayı düşünmek”** Bir diğere ifadeyle, dünyada ulaşılması mümkün olmayacak bir arzu, bir serap...

“Ölümsüzlük serabını” her insan yaşar. Çünkü kimse ölmek istemez. Ölümün yüzü soğuk olduğu için insanlar ölümü hep başkaları için düşünmüşlerdir. Kendi üzerlerine hiç almazlar. Ama, ne yazık ki, insanoğlu için ölüm hiçbir zaman ölmez... Ve hiç kimse ölümün acı ve soğuk yüzünden kendini kurtaramaz.

ŞAİR A.MAHİR PEKŞEN BAKIN NE DİYOR:

Nasıl ışık beklerim, gölgeler diyarından.

Nasıl emin olurum, ölüm varken yarından.

Mezarı kazılacak, bir gün mezar kazanın.

Belki suyuyla yunar, yapımcısı kazanın.

Kim bilir hangi ilde, ilk durağın ilk mezar.

Hangi el, hangi kazma, hangi gün onu kazar.

Kara yere girecek, bir gün mezar kazan da.

Bakırcının suyu da ısınacak kazanda.

Üç beş metre bez imiş, her ölünün hissesi.

Esas gaye imanla vermektir son nefesi.

Yarına sağ çıkmaktan, nasıl emin olurum emin.

Genç bir delikanlının tabutu geçti demin.

Yüklenecek omzuna cenazen, dört kişinin.

Hesabı sorulacak mahşerde, her işinin.

Gençliğine güvenip “vakit çok erken” derken.

Belki “elveda” bile diyemezsin giderken.

Şair, kaçılmayan bir sondan hiç kimsenin kurtulamayacağını haber veriyor.

Bu sondan mezar kazdığı için mezarcılar kurtulamıyor...

Bu sondan ölünün yıkıldığı suyun ısıtıldığı kazanları yapan kazancılar da kurtulamıyor...

Bu sondan, mezarı kazan kazmaları yapan kazmacılar da kurtulamıyor...

Kazancının, kazmacının, mezarcının kurtulamadığı ölümden “ben mahallenin imamıyım” diyen de kurtulamayacak, “ben mahallenin muhtarıyım, ben ağayım, ben paşayım, ben zenginim diyen de kurtulamayacak...”

Ölümün soğuk iklimini her nefis yaşayacak. **“dünya benim...”** diyen de yaşayacak **“dünyadan bana ne...”** diyen de yaşayacak.

“Ölüm”; bu dünyada, insan âlemlerinde yaşanan her türlü insanî zaafaların gel-gitleri içinde **“adalet”** bekleyenler için çok önemli sığınak ve teselli kaynağı...

Çünkü; her türlü hesabın görüleceği mahkeme-i kübraya ölüm kapısıyla giriliyor. Onun içindir ki; hayat, insan olan insana her ölüm olayının vuku bulmasıyla; **“aman, dikkat et ölüm var..”** mesajını veriyor. **Ne olursanız olun aman Dikkat!..** **Güzel günler dileğiyle.**